

Tot el, în perioada lunilor mai-septembrie 2012, făcînd abuz de băuturi alcoolice, sistematic a inițiat conflicte în familie, numindu-i cu cuvinte necenzurate, cauzînd suferințe psihice părinților Crudu Dumitru și Crudu Iulia, maltratîndu-i, cauzînd lui Crudu Iulia vătămări neînsemnate.

Tot el, la 20 septembrie 2012, fiind în stare de ebrietate, a inițiat un conflict în familie și i-a aplicat tatălui său, Crudu Dumitru, lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului, cauzîndu-i vătămări neînsemnate.

Tot el, la 07 iulie 2013, orele 22.00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflîndu-se la domiciliul din mun. Chișinău, com. Stăuceni, str. Cantemir, 9, a inițiat o ceartă, i-a numit pe părinții Crudu Dumitru și Crudu Iulia cu cuvinte necenzurate, cauzîndu-le suferință fizică și psihică, aruncînd în tatăl său Crudu Dumitru cu un trunchi de copac, cauzîndu-i vătămări corporale neînsemnate.

Inculpatul a recunoscut vina pe deplin, solicitînd judecarea cauzei în procedură restrînsă, adică în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, fără administrarea de noi probe.

Instanța a reținut că vina inculpatului este demonstrată integral prin probele administrate și a încadrat acțiunile lui în baza art. 201/1 alin. (2) lit. a) Cod penal, ca violență în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra altui membru al familiei, care a provocat suferințe fizice, soldate cu vătămări neînsemnate a integrității corporale sau a sănătății, suferințe psihice, săvîrșită asupra a doi membri ai familiei.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, părțile vătămate au solicitat o pedeapsă nonprivativă de libertate, de condițiile de viață ale familie acestuia, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

3. Avocatul Ion Popescu a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, cu aplicarea art. 79 Cod penal.

Apelantul a invocat că părțile vătămate l-au iertat, inculpatul este unica persoană care întreține familia, se căiește sincer și-a schimbat comportamentul, este încadrat în câmpul muncii, a săvîrșit infracțiunea ca urmare a unui concurs de împrejurări grele, de ordin familiar, și că a activat ca polițist în zona de conflict Cocieri CPR Dubăsari.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2014, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului, luînd în considerare gravitatea infracțiunii săvîrșite, personalitatea lui, ca el nu are antecedente penale.

Pedeapsa a fost aplicată conform art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală și în speță nu există temeieri ca inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă, potrivit art. 79 Cod penal.

5. Avocatul Ion Popescu a declarat recurs ordinar, solicitînd casarea hotărîrilor judecătorești, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care

inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal.

Recurentul a indicat că instanțele au aplicat inculpatului o pedeapsă nemotivată în baza prevederilor art. 75 Cod penal, prea dură, nu au luat în considerare circumstanțele excepționale pe caz și că părțile vătămate l-au iertat.

Instanțele superficial au motivat respingerea probelor apărării privind circumstanțele atenuante.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

5.1 Părțile vătămate Crudu Dumitru și Crudu Iulia, la fel au declarat recurs ordinar, în care cer aplicarea unei pedepse mai blânde față de inculpat, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Apelanții au indicat că inculpatul și-a schimbat comportamentul și regretă de cele comise.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele specificate în recursul părților vătămate nu au fost invocate și în apel, dat fiind că recurenții nici nu au atacat cu apel sentința primei instanțe (*pct. 3, 4, 5.1 din decizie*).

Rezultă că recursul ordinar declarat de părțile vătămate nu are suport legal, adică este unul vădit neîntemeiat.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar al avocatului este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, dar fără a fi specificat vreun temei concret din cele conținute în dispozitivul acestor norme de drept (*pct. 5 din decizie*).

Totodată, aceste norme prevăd următoarele temeuri pentru recursul ordinar - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare

gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul avocatului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care este esența circumstanțelor că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, raportate la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, omițîndu-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori de drept la compartimentul dat (*pct. 5 din decizie*).

Rezultă, că acest recurs ordinar nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al treilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect și cu referire la argumentele din recursul avocatului că au aplicat inculpatului o pedeapsă nemotivată în baza prevederilor art. 75 Cod penal, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținînd cont de prevederile art. 61, 75 și 90 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvîrșite cu intenție, instanța de judecată, ținînd cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Mai mult, recursul declarat de avocat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei privind pedeapsa aplicată inculpatului.

Însă, în acest sens se reține că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decît cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărîrile atacate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanțele au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, că recursul ordinar declarat de avocat este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) și 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar declarat de părțile vătămate este vădit neîntemeiat, iar recursul ordinar declarat de avocat nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 29 noiembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2014, declarate de părțile vătămate Crudu Dumitru și Crudu Iulia ca fiind vădit neîntemeiat, și de avocatul Ion Popescu, în numele inculpatului Crudu Traian Dumitru, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 25 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

02 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Liliana Catan,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 noiembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2014, declarate de părțile vătămate Crudu Dumitru și Crudu Iulia, și de avocatul Ion Popescu, în numele inculpatului

Crudu Traian Dumitru, născut la 23 septembrie 1978 în s. Hrușova, r-nul Criuleni, locuitor al mun. Chișinău, com. Stăuceni, str. D. Cantemir 9, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 29 noiembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2014, declarate de părțile vătămate Crudu Dumitru și Crudu Iulia ca fiind vădit neîntemeiat, și de avocatul Ion Popescu, în numele inculpatului Crudu Traian Dumitru, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 23 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan